

ZEMŘEL KRÁL LICHVÁŘŮ

Nacházíme se v době, kdy sedíme zavření doma a hranice okresu můžeme překročit jen s příslušným lejtrem v případě, že si průmysl žádá, abychom drželi v chodu jeho fabriky a kola zisků pro horních deset tisíc se bezvadně točila. Pro poznání světa můžeme nanejvýš listovat stránkami starých katalogů cestovních kanceláří a koukat na nabídku zájezdů, na které stejně nemáme a nikdy mít nebudeme. A v tomto čase přichází podle médií a politiků ona tragická zpráva a důvod neutuchajícího truchlení – při svém adrenalinovém povyražení **zemřel nejbohatší Čech Petr Kellner**. Nepřežil pád vrtulníku, když si chtěl sjet na Aljašce vrchol s nikým nedotčeným sněhem.

Politici se předhánějí v kondolencích. Odéesáci ho oslavují jako hrdinu kapitalistické „práce“, lidovci se za něj modlí, socani kvitují jeho charitativní odpustky, piráti se omlouvají, že se vyjádřili málo soucitně. **Není nijak překvapující, že se politici lísají do přízně bohatých.** Nechutné je, že jim lezou i do jejich chladnoucích zadků. Možná chtějí ekonomickým elitám naznačit, že jim budou oddáni na věčné časy – i po jejich smrti. **A že ve stejný den zemřela na covid stovka lidí?** Koho by to zajímalo. Smrt miliardáře je tragédie, zatímco hromadná úmrtí obyčejných lidí jsou jen statistika, abychom parafrázovali Stalinův přístup, jenž je těm u moci tak blízký.

O mrtvých se prý má mluvit jen v dobrém. A naprostá většina médií se tím v Kellnerově případě řídí. Vždyť většina z nich patří právě nějakému oligarchovi, nebo spadají do království samotného zesnulého. Pokud v tomto duchu i my máme říci, kým pro nás Kellner byl, tak by to vystihlo asi označení **kapitalistická svině**. Pokud to někdo považuje za urážlivé, tak je vedle jak ta jedle. Vsaříme se, že Kellner by to jistě bral jako lichotku.

Stačí se jen podívat na jeho odkaz. Jeho majetek se odhaduje na 350 miliard korun. Kolik mozolnatých rukou, co se jim shora tvrdí, že spokojený život si vytvoří jen na základě poctivé a tvrdé práce, se při té informaci asi zatne v pěst? Jen lyžařské výlety s vrtulníkem, které se staly Kellnerovi osudnými, se nabízejí od 340 tisíc korun výše. **Mají snad za něj brečet ti, co si takovou částku nevydělal ani za rok tvrdé dřiny?** Kellner vyrostl na kupónové privatizaci, spojené s tunelováním a korupčním klimatem, které tady na začátku devadesátek zavedla parta kolem Klause. I díky vztahům se špičkami ODS před 25 lety získal Českou pojišťovnu. Není divu, že byl před svou smrtí největším sponzorem pochybného Institutu Vác-

lava Klause. Byl vlastníkem telekomunikační společnosti O2, která profitovala na kartelovém prostředí českých mobilních operátorů. Jako nejmocnější muž ve stínu dokázal zákulisně ovlivňovat českou zahraniční politiku, zejména směrem ke komunisticko-kapitalistické Číně. Zdatnými pomocníky se mu přitom stali jak současný prezident Zeman, tak jeho předchůdce Klaus.

Jedním z jeho majstrštyků byla bezesporu společnost Home Credit (HC). Je otázka, jak hluboce měl mezi politiky zaryté své prsty, když byla na sklonku premiérování Miloše Zemana přijata exekuční legislativa, která nemá v Evropě obdoby a hrála do karet různým šíbrům. Dodnes její zásadní reformu sabotují strany jako ANO a ODS. Kritici HC oprávněně tvrdí, že **praxe společnosti naplňuje definici lichvy**. V nejhrošších časech podnikání HC byla pokutována sebemenší porušení smluv, kterým neměli klienti šanci porozumět. Kellner svůj výnosný kšeft s mikropůjčkami pak přenesl do Číny, kde brzy dostal přezdívku Král lichvářů. Na oplátku za nerušené kořistění z obyčejných lidí zjevně Komunistické straně Číny přislíbil prosazování čínských zájmů v Česku. **Toto jeho podnikání postihlo statisíce lidí osobními krachy, exekucemi, rozpady rodin, bezdomovectvím, nebo dokonce sebevraždou v důsledku takových životních okolností.**

Kellner se nijak viditelně nezúčastňoval veřejného a politického života. Své styky a kšefty držel důsledně pod pokličkou. Dbal na nedotknutelnost svého soukromí. Soukromí obětí jeho lichvařiny před nenechavými pohledy exekutorů mu ale bylo naprosto ukradené. Na takové banality nemáte prostě čas, když jste zaneprázdněni přepočítáváním svých miliard. Souvislosti jeho smrti navíc poukazují na to, proč je těm nejbohatším ukradená nějaká klimatická krize. **Zatímco lidé čelí čím dál častějším suchům, záplavám, požárům či vichřicím, oni si užívají nikým nedotčeného sněhu.**

Namísto toho média zdůrazňují jeho charitativní činnost. Ano, je to klasická metoda miliardářů, jak si udělat dobré jméno, když pošlou pár drobáků ze svého jmění na něco bohublého. Každý z nás, kdo ze svého mizerného platu dává na ulici desetikorunu potřebnému člověku, je v takovém případě v přepočtu tisíckrát větší filantrop.

Kellner nám chybět nebude.

Víme, že jeho smrtí nic nekončí. Kola vydřidušského kapitalismu se žel točí dál.

Čest památce obětí jeho kořistnického byznysu!